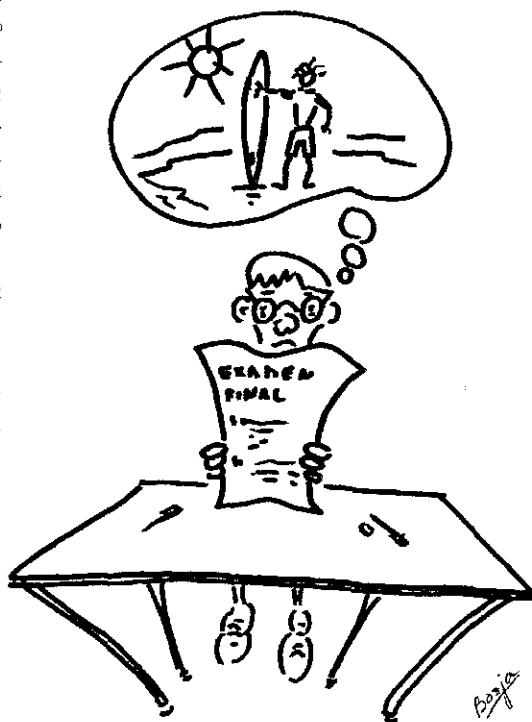

A promesa da liberdade

Tal vez o título deste relato debera levar letras máis rechamantes, desas que vos invitan á lectura... Nese ínfimo detalle que se preferiu omitir, porque tal vez sexa a túa historia, ou dalguén que coñeces, porque é a historia dun adolescente calquera. Quizais sen poder evitalo, por casualidade, sexa autobiográfica.

Unha historia que pode comezar así:

O sangue parecía percorrerlle as veas como se da mecha dun cartucho de dinamita se tratase, para rematar explotando no que nese momento era unha bomba de relaxería: o seu corazón. E non era porque estivese namorado nin nada polo estilo: era algo habitual nos alumnos, pero el parecía estar inmunizado contra ese terrible virus que azota a poboación adolescente xeración tras xeración sen outra mención máis que a negación ós primeiros síntomas. O debido ó nerviosismo e canéboa de exames provoca díantes, propia ou improdaba pouco: este era o último o que estudiara antes que fixera "por se acaso"...o so ocorrese...pero xa se vería máis importante era que fose este exame...porque a asomaba timidamente coa Tan absorto estaba que cochear, no seu criterio, de Cando o seu pensamento bes da imaxinación e da de novo importancia á folla catarse cravaba a mirada; realidade que transcorría mento pasaxeiro dela, estadeiras líneas da derradeira era case unha realidade que oía anegou o seu espírito oiais. Ese brillo incomparábase co vermello provocafazulas.

dos propios sentimentos seu estado de ánimo era sanzo que a tortuosa nos chamados estupidamente. Pero xa que-mo. Malo sería que ene "os apuntes de apoio" máis seguro é que o cao xeito de zafarse...o habia que pasar como promesa da liberdade chegada das vacacións. mezo a escribir, a reforma correcta o exame. baixou das cálidas nu-inconsciencia para dar de papel na que sen de Cando por fin volveu á a pesar do seu esqueceba a escribir as derrapregunta. A liberdade se podía palpar. A ledí como as chuvias torren- ble dos seus ollos mistu- do pola calor das súas

Agora a inmensidade da súa mirada perdíase no infinito da costeira paisaxe, que hoxe se lle anto-liaba máis fermosa que nunca, embelecida pola luz do sol que, caprichosa, se deixaba ver hoxe totalmen- te, privando as nubes do seu coitán protagonismo na vila.

O son estridente da serea, que anunciaba o fin da "esclavitude escolar" sufrida ata fai uns ins- tantes e xa esquecida polo alumnado que corría cara a saída, fíxoa acordar do seu momentáneo letargo. Cando as raias de sol acariciaban os seus ollos sentiuse o ser máis ditoso do mundo malia a súa mani- festa infinitude.

Pero a pesar de todo, era como voiver a empezar de novo, un novo inicio cheo de ilusións, que ta- mén comezaba para todos aqueles estudantes que, coma o noso anónimo protagonista teñen cada vez máis próxima a ilusión e promesa da liberdade coa cegada dos agobiantes exames finais.

MOITA SORTE.

MORGANA